Nr. 46. 1930.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 15 listopada 1930 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ROZPORZĄDZENIE POLICYJNE
Dyrektora Policji w Katowicach

z dnia 12 listopada 1930 r.

o ograniczeniu sprzedaży, wyszynku i podawaniu napojów alkoholowych.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. (Zb. ust. pr. str. 255), §§ 143 i 144 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 r. (Zb. ust. pr. str. 195) oraz § 2 ustawy o zarządzie policyjnym w Rejencji Opolskiej z dnia 19 czerwca 1912 r. (Zb. ust. pr. str. 182) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zakazuje się sprzedaży, wyszynku i podawania napojów alkoholowych, wina i piwa, we wszystkich restauracjach, kawiarniach, kantynach i innych lokalach szynkarskich i w sklepach sprzedaży, w czasie od godz. 7-ej dnia 15 listopada 1930 r. do godz. 8-ej dnia 17 listopada 1930 r., oraz w czasie od godz. 18-ej dnia 22 listopada 1930 r. do godziny 8-ej dnia 24 listopada 1930 r.

§ 2.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia policyjnego, oraz art. 64 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. zawierającej ordynację wyborczą (Dz. U. R. P. Nr. 66 poz. 590 1922 r.) ulegną karze grzywny do 30.— zł lub w razie nieściągalności karze aresztu do 3 dni, o ile czyn nie podlega wyższemu wymiarowi kary na podstawie innych ogólnych ustaw.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze miasta Katowic i powiatu Katowickiego.

Katowice, dnia 12 listopada 1930 r.

Dyrektor Policji:
w z.
(—) Gebhardt.

ROZPORZĄDZENIE POLICYJNE

z dnia 27 października 1930 r.

zmieniające rozporządzenie policyjne z dnia 20 listopada 1929 r. o używaniu sygnałów ostrzegawczych przez kierowców samochodów.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. (Zbiór Ust. str. 265) §§ 143 i 144 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 r. (Zb. ust. str. 195) oraz § 2 ustawy o zarządzie policyjnym Rejencji Opolskiej z dnia 19 czerwca 1912 r. (Zb. ust. str. 182) Dyrekcja Policji w Katowicach wydaje na obszar miasta i powiatu Katowickiego następujące rozporządzenie policyjne:

§ 1.

Część I § 1 rozporządzenia policyjnego z dnia 20 listopada 1929 o używaniu sygnałów ostrzegaw-

czych przez kierowców samochodów znosi się. W części II § 1 wyżej wymienionego rozporządzenia skreśla się słowo „innych".

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Katowice, dnia 27 października 1930 r.

Dyrektor Policji
w z.
(—) Gebhardt.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Poczt i Telegrafów

z dnia 9 września 1930 r.

o wprowadzeniu w obieg znaczków pocztowych opłaty 5, 15, 25 i 30 gr nowej edycji.

Na mocy art. 21 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584) oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1927 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Poczt i Telegrafów (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 26) zarządzam co następuje:

§ 1. Z okazji 100-ej rocznicy Powstania Listopadowego wprowadza się w obieg okolicznościowe znaczki pocztowe opłaty wartości 5, 15, 25 i 30 gr. do uiszczania opłat pocztowych.

§ 2. Rysunek każdego z wymienionych znaczków pocztowych przedstawia sylwetki 2-ch żołnierzy, idących do ataku, między nimi widnieje orzeł z rozpostartemi skrzydłami. W górnej części rysunku, z prawej strony, umieszczony jest napis: „29.XI. 1830 Grochów Iganie", w dolnej zaś części, z lewej strony, znajdują się liczby zależnie od wartości znaczka, pod nimi skrót „GR", u dołu na białem tle napis: „Poczta Polska". Tło całego rysunku składa się z cieniowanych linji poziomych. Wymiar rysunku tych znaczków 28 x 22,5 m/m. Znaczki powyższe utrzymane są w kolorach:

5 gr — w kolorze brudno-fioletowym,
15 gr w kolorze niebieskim,
25 gr w kolorze bronzowym,
30 gr w kolorze wiśniowo-czerwonym.

§ 3. Znajdujące się w obiegu pocztowe znaczki opłaty 5, 15, 25 i 30 gr poprzednich edycyj są nadal ważne.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) Boerner.

(Przedruk z Dziennika Ust. Rz. Pol. Nr. 73, z dnia 29 października 1930 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 29 stycznia 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o urzędowem badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

(Ciąg dalszy z N-ru 44)

Drugą połowę próbki, przed sporządzeniem z niej wysiewów wyżej wskazany sposób, poddaje się na 6 — 12 godzin postępowaniu, mającemu na celu namnażanie drobnoustrojów.

Kolonje wyrosłe na pożywkach bada się mikroskopowo (w zabarwionych mazanych preparatach i w kropli wiszącej), serologicznie (aglutynacja), przy użyciu wysokowartościowych swoistych surowic dla zatruwaczy mięsa, a w razie potrzeby w drodze wysiewów różniczkowych na pożywkach barwionych (barwne rzędy).

§ 6.

Jeżeli w wysiewach sporządzonych z części próbek nie poddanych namnażaniu (§ 5 ust. 4) zostaną stwierdzone zatruwacze mięsa lub inne drobnoustroje chorobotwórcze, można odstąpić od dalszego badania pozostałej połowy próbek poddanych namnażaniu. Jeżeli zaś wysiewy sporządzone z części próbek, nie poddanych postępowaniu namnażania, okażą się jałowe, należy w każdym wypadku badanie ich przeprowadzić do końca.

IV. Ocena wyników badania bakterjologicznego.

§ 7.

Jeżeli w wyniku badania:

1) zostaną stwierdzone zatruwacze mięsa, w szczególności prątki duru rzekomego lub prątki Gaertnera, całą sztukę zwierzęcia należy uznać za niezdatną do spożycia;

2) zostaną stwierdzone drobnoustroje, wykazujące w wysiewach tylko ogólne właściwości zatruwaczy mięsa, różniące się jednak przy dalszem badaniu (w kropli wiszącej, w barwnych rzędach, przez przez rozkład cukrów, przy aglutynacji itp.), uważać należy podejrzenie o zatruwacze mięsa za uzasadnione i całą sztukę uznać za niezdatną do spożycia;

3) nie zostaną stwierdzone zatruwacze mięsa (pkt. 1), ani też drobnoustroje wzbudzające podejrzenie o zatruwacze mięsa (pkt. 2), lecz inne drobnoustroje (ziarniaki, gronkowce, paciorkowce, drobnoustroje okrężnicowe, rozkładu i t. p.) — całą sztukę należy uznać za warunkowo zdatną;

4) nie zostaną stwierdzone zatruwacze mięsa (pkt. 1), ani drobnoustroje podejrzane o zatruwacze mięsa (pkt. 2), ani też drobnoustroje rozkładu

pkt. 3), lecz drobnoustroje swoiste dla zaraźliwych chorób zwierzęcych — ocenę należy uzależnić od rodzaju stwierdzonych drobnoustrojów i od wyniku urzędowego badania przed ubojem i po uboju;

5) nie zostaną stwierdzone żadne drobnoustroje (pkt. 1 — 4) — ocenę mięsa należy uzależnić jedynie od wyniku urzędowego badania przed ubojem i po uboju.

§ 8.

O wyniku badania pracownia rozpoznawcza (zakład bakterjologiczny) zawiadamia jaknajśpieszniej (telegraficznie) lekarza weterynaryjnego, który nadesłał próbki. Telegraficzne zawiadomienie należy potwierdzić na piśmie.

Lekarz weterynaryjny, otrzymawszy zawiadomienie, udaje się niezwłocznie na miejsce badania i po powtórnem zbadaniu mięsa ocenia i oznakowuje mięso. Odpowiedzialność za ocenę mięsa ponosi w każdym wypadku lekarz weterynaryjny, wykonywający urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa.

§ 9.

Bakterjologicznego badania mięsa, jak również badania mięsa po otrzymaniu wyniku badania bakterjologicznego nie należy uważać za ponowne badanie w myśl ustępu 2 art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361).

V. Sposób rejestrowania.

§ 10.

Pracownie rozpoznawcze (zakłady bakterjologiczne—§ 2) winny prowadzić osobny dziennik badania bakterjologicznego, zapisując w nim datę otrzymania i badania próbek, imię, nazwisko i miejsce zamieszkania (miejscowość, powiat, województwo) lekarza weterynaryjnego, który nadesłał próbki, jak również imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza, gatunek zwierzęcia, wyszczególnienie otrzymanych i badanych próbek oraz wynik poszczególnych zastosowanych metod badania według porządku podanego w §§ 5 i 6 załącznika niniejszego.

Pracownie rozpoznawcze i zakłady bakterjologiczne winny corocznie w terminie ustanowionym przez Ministra Rolnictwa przedstawić Ministerstwu Rolnictwa sprawozdania o ilości badanych wypadków i wyniku zastosowanych poszczególnych badań.

Załącznik Nr. 6 do rozp. Min. Roln. z dnia 29 stycznia 1929 r. (poz. 305).

Badanie co do włośni.

§ 1.

Badanie co do włośni wykonywa się zapomocą mikroskopu lub trychinoskopu (aparatu projekcyjnego).

§ 2.

Mikroskop jest odpowiedni do badania mięsa co do włośni, jeżeli umożliwia 30—40 krotne powiększenie, a także 100-krotne i odtwarza wyraźny i dokładny obraz badanego prredmiotu.

Trychinoskop nadaje się do badania mięsa co do włośni, jeżeli przy 70—80-krotnem powiększeniu wytwarza wyraźny i dokładny obraz świetlny badanego przedmiotu.

§ 3.

Oprócz mikroskopu lub trychinoskopu oglądacz, jak również lekarz weterynaryjny, o ile wykonywa badanie co do włośni, winni być zaopatrzeni w następujące narzędzia:

1) nóż do wycinania próbek,

2) małe zakrzywione nożyczki do wycinania preparatów z pobranych próbek,

3) ściskacze (kompresorja) do rozpłaszczania i badania wyciętych z próbek preparatów,

3) pincetkę i dwa szpikulce,

5) zakraplacz, kwas octowy i ług potasowy,

6) odpowiednią ilość kolejno numerowanych puszek do wkładania wyciętych próbek w wypadkach równoczesnego pobierania próbek od większej ilości świń, lub z większej ilości kawałków mięsa.

§ 4.

Do badania mięsa co do włośni należy pobrać próbki:

1) z całej świni:

a) z każdej nóżki przepony w pobliżu jej przejścia w część ścięgnistą — po jednej próbce wielkości orzecha laskowego lub

b) w braku jednej nóżki przepony, z pozostałej drugiej nóżki dwie próbki wielkości orzecha laskowego, w braku zaś obódwóch nóżek przepony — 2 próbki wielkości orzecha laskowego — z części żebrowej przepony lub mięśni brzusznych;

2) z połowy świni—jak z całej świni;

3) z poszczególnych kawałków mięsa świeżego lub przyrządzonego (szynki, słoniny i t. p.) —

z różnych miejsc możliwie w pobliżu kości lub ścięgien po 3 próbki;

4) z kiełbas po cztery cienkie plasterki na każdy kilogram kiełbasy.

(dalszy ciąg nastąpi).

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr. 32 z dnia 17 maja 1929 r.

Obwieszczenia urzędowe.

STAROSTWO KATOWICE d. 9. XI. 1930 r.
L. G.—222|150.

OBWIESZCZENIE

Dyrekcja Policji w Katowicach pismem z dnia 28 października 1930 r. L. dz. P. II. 952/4 zawiadamia, że w zagrodach: Franciszka Kowalskiego w Rudzie przy ulicy Sobieskiego 33, Bronisławy Przybyłowej w Świętochłowicach przy ul. Król.-Huckiej 3, Jerzego Białka w Orzegowie przy ulicy Bytomskiej 53, Jana Bujaczka w Szarleju przy ulicy Miarki 12, Wacława Kwasia przy ul. Wandy 35 w Królewskiej Hucie zaraza pomoru świń wygasła, oraz że w zagrodach Rochusa Grunda przy ulicy Czarnoleśnej 21 i Spółki Mleczarskiej przy ulicy Bytomskiej 20 w Świętochłowicach stwierdzono pryszczycę wśród zwierząt.

Starostwo w Będzinie pismem z dnia 31 października 1930 r. L. dz. 121|132 zawiadamia, że w miejscowości Gzichowie ad Będzin zaraza pryszczycy wygasła, we wsi Psary gminy Łagisza zaraza wścieklizny wygasła, oraz we wsi Siemonja gminy Ożarowice cholera drobiu wygasła.

Starosta
w z.
(—) Dr. Gawlas.

Komunikaty.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu:

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z d. 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 715).

293. (art. 114 i 117). Jeżeli osoba A sporządziła oblig, z którego treści wynika: 1) że dłużnik (A) jest osobiście odpowiedzialny całym swoim majątkiem za uiszczenie długu, 2) że wierzytelność, wynikająca z obligu ma być zabezpieczona hipoteką na nieruchomości, będącej własnością osoby A — i jeżeli następnie osoba A sprzedała osobie B nieruchomość, która została obciążona ową hipoteką i wreszcie osoba B sporządza pismo, w którem oświadcza, że przyjmuje osobistą odpowiedzialność za zaspokojenie wierzytelności, zabezpieczonej ową hipoteką, że zatem odpowiada całym swym majątkiem za dług osobisty osoby A, to takie oświadczenie osoby B zawiera porękę, na mocy której poręczyciel zobowiązuje się solidarnie z dłużnikiem. Oświadczenie to zatem podlega — zgodnie z wykładnią nr. 224, ogłoszoną w n-rze 24 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1929 r. — opłacie stemplowej według zasad, podanych w art. 117 u. o. s.

Jeżeli jednak osoba B przyjmuje odpowiedzialność osobistą za zobowiązanie osoby A w rozmiarze przekraczającym rozmiar zobowiązania osoby A—w szczególności, gdy zobowiązuje się do płacenia odsetek według stopy wyższej od tej, która została ustanowiona w umowie między wierzycielem a osobą A, to zobowiązanie osoby B nie ma charakteru poręczenia i wobec tego pismo, stwierdzające to zobowiązanie, podlega opłacie według zasady ogólnej, wypowiedzianej w art. 114 u. o. s. (L. D. V. 8686|6|30).

294. (art. 139 i 157). Zaświadczenie — przewidziane w art. 142 ustawy notarjalnej, obowiązującej w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie — stwierdzające dokonanie czynności urzędowej, unormowanej w art. 141 tejże ustawy, a wydane stronie, która notarjuszowi czynność zleciła,—podlega opłacie stemplowej według zasad, podanych w art. 139 u. o. s.

Jeżeli takie świadectwo stwierdza oświadczenie (zakomunikowane bądź jednej osobie bądź dwu lub więcej osobom) tyczące się dwu lub więcej stosunków prawnych, to — w myśl art. 2-go (ustępu pierwszego) u. o. s. — podlega opłacie stemplowej, przewidzianej w art. 139 u. o. s., od każdego oświadczenia zosobna. Jeżeli np. zaświadczenie stwierdza wypowiedzenie najmu pięciu lokatorom przez tego samego właściciela domu, to podlega opłacie—przewidzianej w art. 139 u. o. s.—pięciokrotnie.

Przewidziane w art. 142 ustawy notarjalnej zaświadczenie, wydane stronie przeciwnej, podlega w myśl art. 157 u. o. s. — jako drugi egzemplarz dokumentu urzędowego — opłacie stemplowej w wysokości 1 zł., od każdej stronicy pełnej lub zaczętej. (L. D. V. 8282|6|30).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Min. Skarbu Nr. 30, z dnia 25 października 1930 r.

Druk. J. Eichhorn, Katowice.